

Sygn. akt VII Ka 772/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej Piotra Podgórskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015r.

sprawy T. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 288§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt II K 1012/14

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie z pkt. III sentencji i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. Ż. kwotę 504 (pięćset cztery) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego T. S. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) zł tytułem podatku od towarów i usług od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 722/15

UZASADNIENIE

T. S. został oskarżony o to, że w okresie 10-12 listopada 2013r. w miejscowości W. gm. B. dokonał zniszczenia murawy trawiastej boiska piłkarskiego poprzez wprowadzenie pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w poślizg, powodując straty w wysokości 15.000 złotych na szkodę Klubu (...) W.

tj. o czyn z art. 288§1 kk

Sąd rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 21 maja 2015 r. w sprawie II K 1012/14

I oskarżonego T. S. w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2013r. w miejscowości W. gm. B. dokonał zniszczenia murawy trawiastej boiska piłkarskiego poprzez wprowadzanie pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w kontrolowany poślizg, powodując straty w wysokości co najmniej 1874,03 zł na szkodę Klubu (...) W. i za to na podstawie art. 288§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

III na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłacenie kwoty 1874,03 zł (tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery złote i trzy grosze) na rzecz pokrzywdzonego Klubu (...) W..

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca oskarżonego w całości i zarzuciła mu:

1/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą i wyraźnie jednostronną na niekorzyść oskarżonego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne zdeprecjonowanie zeznań świadków U. M., T.M., złożonych w postępowaniu sądowym zeznań S. S. oraz złożonych przed Sądem wyjaśnień oskarżonego potwierdzonych dokumentacją fotograficzną wykonaną przez świadków,

2/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie, iż szkoda wyrządzona zniszczeniem boiska wyniosła co najmniej 1 874,03 zł, jak wynika z przedłożonej przez M. W. faktury VAT, podczas gdy koszty wynikające z faktury VAT nie zostały uiszczone, gdyż należność została umorzona, co powoduje, iż faktycznie do naprawienia szkody doszło nieodpłatnie, a w konsekwencji brak jest jakiegokolwiek szkody po stronie pokrzywdzonego,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia poprzez przyjęcie, iż to wjazd oskarżonego na boisko spowodował zniszczenie tego boiska, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż to oskarżony poprzez swoje zachowanie doprowadził do zniszczenia mienia.

Podnosząc powyższe, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. skarżąca wniosła o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, zasądzenie na rzecz adw. J. Ż. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych, ponieważ nie zostały one uiszczone w całości ani w części lub ewentualnie wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie postulatu negującego prawidłowość rozstrzygnięcia z pkt. III sentencji wyroku. W pozostałej części wniesiony środek odwoławczy nie może być uwzględniony.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, to przede wszystkim zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy T. S.. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącą zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty obrońca faktycznie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o sprawstwie oskarżonego, a Sąd Okręgowy podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacje w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącej.

Podkreślić zatem także należy i to, że w sprawie nie doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów a Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Zauważyć przy tym należy, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie apelacyjnym zaś ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.

Sąd Okręgowy podziela zatem stanowisko Sądu I instancji co do odmowy dania wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku rozpraw, w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia te są przede wszystkim sprzeczne z twierdzeniami T. S. z postępowania przygotowawczego a także z zeznaniami S. S. z dnia 13 listopada 2013 r.

Jeśli chodzi zatem o relację T. S., w której nie przyznał się on do zniszczenia murawy boiska, to stanowią one jedynie realizację przyjętej linii obrony celem uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. Oskarżony nie potrafił w przekonujący sposób przedstawić powodów zmiany swoich uprzednich twierdzeń, w których potwierdził fakt jazdy samochodem po boisku. W żaden sposób nie można bowiem przyjąć aby swoje wyjaśnienia miał składać pod przymusem – k.60 odw. Zauważyć bowiem należy, że T. S. nie tylko złożył określone wyjaśnienia między innymi dotyczące jazdy samochodem po boisku, to również złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w zakresie obu zarzucanych mu czynów. Podkreślenia wymaga także i to, że oskarżony doskonale zdawał sobie wagę ze znaczenia swoich słów. T. S. przed przesłuchaniem w dniu 13 listopada 2013 r. był bowiem trzykrotnie skazywany- k.26-27 i tym samym występując w roli tak podejrzanego jak i oskarżonego znał swoje uprawnienia, także w zakresie składania wyjaśnień oraz konsekwencje z tym związane.

Jeśli chodzi zaś o zmianę relacji przez S. S. i jego tłumaczenie co do odwołania uprzednich twierdzeń złożone po raz pierwszy na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2014 r., to nie mogą być one podzielone. W czasie składania zeznań S. S. miał blisko 30 lat a zatem był dojrzałym mężczyzną i tym samym brak jest podstaw do uznania aby był przestraszony przesłuchaniem, tym bardziej, że jak sam powiedział nikt mu w czasie przesłuchania nie groził a ponadto nie było to jego pierwsze przesłuchanie w charakterze świadka-k.93 odw. Co więcej w toku rozprawy w dniu 28 kwietnia 2014 r. S. S. podał, że w toku przesłuchania powiedziano mu, że T. S. miał się przyznać do jazdy samochodem po boisku i dlatego „potwierdził co mu powiedziano”- k.93 odw. Tymczasem na uwadze należy mieć i to, że pierwszy w sprawie o godzinie 8.45- k.12 został przesłuchany S. S. a dopiero po nim tj. o godzinie 13.00 swoje wyjaśnienia złożył T. S.. Tym samym nie może być uznane za wiarygodne tłumaczenie, że w postępowaniu przygotowawczym złożył zeznania ze strachu i po tym jak mu powiedziano, że „T. jeździł po boisku, ze tak zeznał” to potwierdził.

Wobec powyższego w pełni podzielić należało stanowisko Sądu I instancji co do oparcia ustaleń faktycznych między innymi na twierdzeniach T. S. i S. S. z postępowania przygotowawczego i odrzuceniu ich późniejszych relacji. Te pierwsze relacje są pełne i jasne a zarazem korespondują ze sobą. Tym samym stanowią one w pełni wiarygodne dowody pozwalające na ustalenie przebiegu zdarzeń z dnia 12 listopada 2013 r. związanego ze zniszczeniem przez oskarżonego boiska na Klubu (...).

Powyższego w żaden sposób nie może podważyć treść zeznań małżonków M.. U. i T. M. nie byli świadkami zachowania oskarżonego z dnia 12 listopada 2013 r. a ich spostrzeżenia co do stanu boiska i wnioskowania co do rodzaju pojazdu, który miał lub który nie mógł spowodować zniszczenia murawy są jedynie ich opiniami i nie mogą być uznane za miarodajne, tym bardziej, że oględzin boiska dokonywali na prośbę T. S. . Zwrócić bowiem uwagę należy i na to, że nawet biegli powołani w sprawie nie byli w stanie na podstawie załączonych do akt zdjęć wydać w sprawie kategorycznej opinii- porównaj k.236.

Zgodzić się natomiast należy zarzutem dotyczącym obciążenia T. S. obowiązkiem naprawienia szkody jak w pkt. III sentencji wyroku. Jak bowiem wynika z uzyskanych dokumentów- k.283-287- pokrzywdzony Klub (...) w istocie nie poniósł szkody związanej z przypisanym w zaskarżonym wyroku zachowaniem oskarżonego. Mianowicie pokrzywdzony w dniu 21 listopada 2013 r. otrzymał od Nadleśnictwa W. darowiznę w kwocie 2000 zł z przeznaczeniem na naprawę powierzchni boiska- k.285, a następnie z tej darowizny opłacił prace wykonane przez to Nadleśnictwo- k.286-287. W tej sytuacji zobowiązanie oskarżonego do odszkodowania na rzecz wskazanego w wyroku pokrzywdzonego spowodowałoby bezpodstawne wzbogacenie Klubu (...). Natomiast poza zakresem niniejszego postępowania jest dokonywanie ustaleń czy oskarżony ewentualnie winien ponieść odszkodowanie na rzecz innego podmiotu.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie z pkt. III sentencji i w pozostałej części jako słuszny utrzymano go w mocy- art.437§2 kpk, art.438pkt.2-4 kpk.

Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem przemawia za tym jego sytuacja majątkowa i rodzinna.

W myśl art. 29 ustawy prawo o adwokaturze i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Ż. kwotę 504 (pięćset cztery) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego T. S. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) zł tytułem podatku od towarów i usług od tej opłaty.